

“Als woorden tekortschieten, dansen we”

Neal Leemput en zijn moeder Claudine. FOTO JORIS HERREGODS

DANCES WITH MY MOTHER VR 25 & ZA 26/09 | DE STUDIO | ANTWERPEN |
WWW.DESTUDIO.COM

In *Dances with my mother* maak je kennis met een alleenstaande moeder en haar homoseksuele zoon. De productie die Neal Leemput met zijn moeder Claudine voor De Studio maakt is het resultaat van lange gesprekken. “Als ze over mij roddelen, je m’en fous. Maar als men over mijn kind verkeerde conclusies trekt, doet dat pijn”, vertelt mama Claudine.

Sinds kort mag hij zich ‘Secretary of Queer Affairs’ van De Studio noemen, maar Neal Leemput (30) maakt al jaren producties rond genderexpressie. Een typische man of een echte vrouw; voor Neal zijn die hokjes te beperkt. Hij snijdt de thematiek aan in krantencolumns en nu ook deels in een toneelstuk dat hij samen met zijn moeder Claudine (50) op de planken brengt.

Neal: Ik speelde al langer met het idee om een productie met mijn moeder te maken. Mama zei ooit, nadat ze een column van me had gelezen, dat ze zich wel herkende in het afwijken van de norm. Ik had het dan over een afwijkende seksuele geaardheid, terwijl het voor haar eerder ging over in een klein dorp wonen als alleenstaande moeder in een sociale woning. Ik was toen ook net het boek *Op aarde schitteren we even* van Ocean Vuong aan het lezen. Via een brief aan zijn ongeletterde moeder hoopt een homoseksuele dichter op meer toenadering. Ook mijn moeder en ik waren mettertijd van elkaar verwijderd geraakt. Een theaterstuk kon misschien een brug slaan.

Claudine: Tijdens verschillende ontmoetingen en gesprekken heeft Neal mij allerlei vragen gesteld, gewoon thuis aan tafel. Zonder dat ik er erg in had, pende hij alles neer. En hoewel ik geen achtergrond heb in het theater, gaf hij me ook

Claudine

Mama Neal Leemput

“Ik heb nog nooit op een podium gestaan, ik ben zelfs een beetje mensenschuw. Toch ben ik in het project gestapt, omdat mijn zoon het me heeft gevraagd. En Neal had me ook een nieuw kledje beloofd.”

opdrachtjes. Eén keer moest ik iets doen met een lied, dan weer een tekst verzinnen. Uiteindelijk vroeg hij me met hem toneel te spelen.

Neal: Ik vind het wel fijn om te zien hoe mama zich halsoverkop in het avontuur stort, hoewel ze in het begin haar twijfels had over dit project.

Claudine: (*quasi verontwaardigd*) Ik had ook geen keuze. ‘Zeg maar gewoon ja’, zei Neal, na zijn voorstel. Zelf heb ik nooit op een podium gestaan, ik ben zelfs een beetje mensenschuw. Toch ben ik in het project gestapt, omdat mijn zoon het me heeft gevraagd. En Neal had me ook een nieuw kledje beloofd.

Zachte omhelzing

Neal Leemput groeide op in een beneden dorp ten oosten van Brussel. Toen hij op zijn vijftiende op internaat ging in de Antwerpse Kunsthumaniora, kon hij eindelijk zijn geaardheid tonen. Zijn moeder liet zich scheiden van zijn vader en voedt intussen in haar eentje Neals halfbroer en -zus op.

Neal: Sinds ik uit het dorp weg ben, inmiddels vijftien jaar geleden, is het contact tussen ons verwaterd.

Claudine: Met het feit dat Neal uit de kast kwam, heb ik het nochtans nooit moeilijk gehad. Dat hij naar de stad vertrok om meer zichzelf te kunnen zijn, kon ik alleen maar toejuichen. Toch nam ik bij de bezoeken van mijn zoon een zeker ongemak waar, en zelf ben ik ook een binnenvetter. Gevoelens delen, zo was ik niet opgevoed.

Neal: Het intrigeert me dat jij nooit uit het dorp vertrokken bent, mama.

Claudine: Dat kon ook niet, ik had nog een zoon in huis die daar geworteld is. Natuurlijk was het best wel zwaar toen je wegging. In een dorp wordt geroddeld. En ze wijzen je ook na. Omdat ik toen gescheiden was van Neals vader, gingen sommigen er zelfs vanuit dat ik zelf lesbisch was. ‘Dat haar zoon homo is, zal hij wel van haar overgeërfd hebben.’ Als ze over mij roddelen, je m’en fous. Maar als men over mijn kind verkeerde conclusies trekt, doet dat pijn.

Neal: En zo praten we dus op de scène, een uur lang. Als woorden tekortschieten, dansen we. En dat doen we van langsom meer. Een jaren tachtig-choreo, een foxtrot...

Claudine: Dat is een dans die bijna iedereen kan, omdat het eigenlijk gewoon wandelen is. De uitgangspositie is een zachte omhelzing, de dansers hebben fysiek contact. Dat is belangrijk.

Dances with my mother maakt deel uit van *Love at First Sight*. Van 17 tot 26 september krijgen jonge theatermakers de kans om hun werk te tonen op diverse plekken in hartje Antwerpen. Bij de vijfde editie van het festival staan er 24 producties geprogrammeerd.

ILSE DEWEVER